

Lucian MERIȘCA

Ziua când nu s-a mai întâmplat nimic

Nimeni nu se aștepta la asta și totuși, într-o zi, s-a întâmplat.

Lucrurile nu că mergeau mai bine sau mai prost, dar nu mai mergeau în nici un fel: toate tunurile și țepele fuseseră trase de alții, toate calomniile fuseseră spuse, toate promisiunile își pierduseră orice brumă de interes. Gata, se terminase.

E adevărat, fusese o zi mai plicticoasă, mai monotona - știți dumneavoastră cum e cu mizantropia de luni - și, odată ajunși acasă, oamenii simțiră nevoia să facă altceva. De fapt, să facă ceva. Și, deoarece deschisul unei cărți sau a frigiderului necesită mai multă imaginație, deschiseră cu toții, ca la telecomandă, televizorul.

Puteai, desigur, să ai zeci de milioane de plătit la întreținere ori să nu ai nici un serviciu, dar, nu-i așa, fără televizor nimeni nu poate trăi. Și, de altfel, ce merita, ce se putea face, ce puteai trăi, altceva? ... Ești un om de acțiune? Uită-te la televizor. Ești o sentimentală? Nu mai căuta. Tot ce vrei ai la televizor.

Numai că în seara aceea, după genericul obișnuit al Știrilor, crainicul apărui trist, cât se poate de trist și abătut, anunțând:

- Astăzi, stimați telespectatori, nu numai că nu s-a întâmplat nimic deosebit, dar nu s-a întâmplat, de fapt, nimic. Vom prezenta în reluare știrile de

ieri.

A doua zi, fu același lucru, ba chiar mai rău: nu tu inflație, nu tu inversiuni politice, nici o crimă, nici un heterosexual prins asupra faptului, nimic.

Peste o săptămână, conducerile televiziunilor hotărâră să dea știrile de acum un an - pe post de divertisment sau ca sefeuri. În țară - ca de altfel și în străinătate - continua să nu se întâmple nimic. Doar Francis Fukuyama, cel care pronosticase "Sfârșitul istoriei", ajunsese cu chiu cu vai la Casa Albă ca președinte și se înțepeni acolo.

După un timp, scheciurile politice, apoi și filmele, care se inspirau din realitate - n-au mai avut subiecte. În criză de știri, de evenimente, producătorii TV au început să dea buzna prin casele oamenilor și să-i filmeze pe telespectatorii fideli zâmbind tâmp în fața camerelor de luat vederi. Te uitai la televizor și vedeai pe altul ca tine care stătea și el și se uita la televizor, așteptând să se întâmple ceva. Astfel, ți se împlinea în sfârșit visul de a deveni telespectatorul propriei tale vieți. Numai că era un serial foarte plicticos.

Un timp, s-au mai dat sondaje de opinie: câți oameni mai privesc un post sau altul, o emisiune sau alta în reluare, dar lucrurile deveniră banale. Eventual se mai spunea câți telespectatori au migrat de la un post la altul, de la o telenovelă la alta.

Încet-încet, se instală o epidemie de plictiseală

generalizată. Oameni care toată viața lor sau cel puțin în ultimii zece ani se antrenaseră să reziste eroic ore întregi la televizor, fără să facă nimic altceva, se simțeau acum excluși social, marginalizați și plini de spleen. Toată calificarea lor, încropită cu atîta migală, se ducea de râpă, din cauză că nu mai era nimic de văzut la televizor. Ce rost avea, atunci, viața? Se știe doar că trăiești cu adevărat numai atunci când te uiți la televizor.

Ce se putea face, totuși, altceva?...Grea întrebare.

La sfatul bunicilor, celor care prinseseră și alte vremuri, oamenii începură, cu timiditate, să muncească, să se plimbe, să-și facă reciproc vizite, să-și întâlnească rudele și prietenii pe care nu-i văzuseră de ani de zile, să cânte, să danseze, să fie pur și simplu împreună și să vorbească unii cu alții. ...Și atunci, reîncepu să se întâmple ceva. Viața, chiar și nefilmată, pornea să se reînfrîpe. Oamenii construiau împreună proiecte sau le destrămau, se iubeau ori se ucideau între ei, mințeau sau erau mințiți, mașinăria socialului și politicului porni din nou să se învîrtă, scârțâind oriental și balcanic - iar, odată cu ea, apărui și crainicul, de astă dată radios, pe ecran - anunțând:

- Doamnelor și domnilor, astăzi avem câteva știri noi.

(continuare din pagina 11)

Secera în lanul de porumb

- Ridică-te - i-am spus cu durere. Lasă! Hai, că trebuie să plecăm.

- Nu merg nicăieri - reuși ea să vorbească. Aștept aici! El va veni, se va întoarce să mă ia. Pleacă, plecați odată - se răstii ea, deși rămăsesem doar eu. Am înțeles că nu mai era nimic de făcut cu ea. Dacă o forțam să se ridice, ar fi început să țipe isteric, și ne descopereau sârbii pe toți. Am lăsat-o acolo și am plecat fără să mă uit înapoi. Știi, ai milă de oameni neajutorați, dar de proști încăpățânați... De atunci n-am mai văzut-o niciodată.

- Dar pe ceilalți? - l-am întrebat, văzând că Michi tăcea, considerându-și povestea „spusă”.

- Păi, tresări el, un camion cu butoaie cu murături ne-a dus până la Belgrad. Acolo, oltenii au rămas să caute niște prieteni de la care nădăjduiau ajutor. Bucureșteanul și cu mine ne-am urcat într-un vagon de marfă și, după o zi și jumătate, timp în care ne-am hrănit cu castraveți șterpeliți din butoaie, am ajuns la Ljubljana. Acolo ne-am despărțit: bucureșteanul - ai zis că-l știi - ei bine, el a luat-o spre munți, pentru a trece în Austria. O fi și acum acolo. Eu am pornit-o în jos, spre Triest. Am trecut frontiera în Italia așa cum săream gardul din spatele școlii, când chiuleam. Așa am ajuns aici!

- Într-adevăr, „haioasă” aventură ai mai trăit, Michi, am admis eu, la sfârșit. Dar ia spune-mi, a fost și un moment mai serios, mai grav, când ai simțit cu adevărat groază și revoltă?

Michi mă privi intrigat, și pupilele lui, mărite de dioptriile ochelarilor, erau încărcate de reproș nerostit: cum, n-am înțeles?

- Desigur, chestia cu păpușoiul, conveni el, ca de la sine înțeles.

- Care păpușoi, Michi?

- Lanul de porumb prin care am trecut după ce am ieșit din văioaga aia puturoasă. A, mi se pare că nu ți-am povestit. Știi, când m-am întâlnit cu ceilalți la focul de lângă zidul fabricii, neamțul m-a întrebat: „Ai trecut prin porumbiște?” Da - i-am răspuns, și ce-i cu asta? „Știi peste ce ai trecut? - a continuat el. Peste cadavre. Da, cu doi ani în urmă, un grup mare de fugari a trecut frontiera și a intrat în lan, ca să se piardă. Atunci, grănicerii români, orbiți de ură că le-au scăpat, au tras cu automatele după ei, deși se aflau deja pe pământ străin. Oamenii au căzut secerați în lanul de porumb. Acolo au rămas, săptămâni întregi, căci sârbii, nici jandarmii, nici țarării, n-au vrut să se mai apropie de locul acela. Tito, căci trăia pe atunci, l-a chemat urgent pe Ceaușescu la o întâlnire și acesta, neștiind despre ce e vorba, a venit. Vulpea aia bătrână, vorbesc de Tito, l-a dus, cu pretextul unei vânători, până la lanul cu cei uciși... Paranoicul a făcut o criză: s-a învînețit, gesticula ca un apucat, se bălbaia. Nu pentru că s-a tras asupra unor oameni de același neam cu el, ci pentru că n-a fost prevenit de ceea ce avea să-i reproșeze Vecinul. Noaptea, grănicerii români au ridicat cadavrele intrate în putrefacție și le-au aruncat, de-a valma, în groapa comună. De atunci, nimeni n-a mai călcat prin porumbiște. În rânjetul dinților galben-roșiatici ai știuleților neculeși vezi parcă sângele celor răpuși acolo, de frații lor români”.

M-am înfiorat. Se făcuse deodată răcoare în cârciuma lui Leonard. Hangiul veni spre noi cu o nouă sticlă aburită, dar i-am făcut semn, a lehamite, și m-am ridicat. Am ieșit în stradă, simțeam nevoia să respir aer curat. Am mers în neștire, surd la zgomotele străzii, orb la frumusețile

orașului: case albe, cu olane roșii, înecate în verdeață și flori. Crepusculul poleia cu aur vârfurile dantelate ale palmierilor; pescărușii se roteau deasupra, țipând ascuțit. Îmi simțeam inima de plumb, și un rău de la stomac îmi scutura trupul. În mijlocul scuarului de lângă tribunal, câțiva tineri se jucau, urmărindu-se cu bicicletele și strigând fără grijă. Am citit, mașinal, placa de lângă arteziană: „Piazza della Liberta”.

Clopotul de la „Chiessa San Antonio” bătea rar și grav, cu măsura unui requiem.

